

Karolína Michalcová, 13 rokov

Dcéra Zimy

Morena. Dcéra Zimy. Prekrásne dievča s vlasmi ako uhoľ siahajúcimi po pás. Kosák za opaskom zakrytý dlhými čiernymi plášťami – vždy pripravený na útok. Hýbala sa ticho, v tieňoch, neviditeľná. Obratnosť a chlad v srdci. Bezhraničná smrť. Túžba konat' zlo bola v nej stále silnejšia. Bola predmetom mnohých proroctiev a legiend. Trochu plachá, veľmi tichá, pripravená prevziať matkinu úlohu.

Predmetom mnohých povestí a legiend bola aj Vesna – krásne mladé dievča so zlatými vlasmi plná pozitívnej nálady. Trochu roztopašná, trochu ľahkovážna. Na hlave vienok z klasov a kvetov. Biele šaty vyšívane zlatými niťami. Dcéra Leta. Túžba konat' dobro bola v nej stále silnejšia. Pripravená prevziať matkinu úlohu.

Tieto dve krásne dievčatá sa stretli iba raz a možno i z toho povedať, že sa veru nemali rady. Vesna nechápala Morenu, ktorá chodila po svete a zabíjala, ničila, podpaľovala či zaviala snehom. Každý, kto ju zahliadol sa jej bál a utekal pred ňou. A Morena sa zase snažila zničiť Vesnu, bohyňu dobra, života, radosti a ďalších vecí, ktoré boli pre Morenu nepochopiteľné. Vesna pred Morenou úspešne utekala. Čo Morena ničí, to ona napráva, lieči ľudom telo i myseľ.

Morena sa často zamýšľala nad svojím osudom – prečo zrovna ona? Prečo ľudia majú radi roztopašnú a ľahkovážnú Vesnu? Ved' keby ona na jeseň všetko nezabila, na jar by to nemohlo obživiť... A keby nezabíjala zvieratá a ľudí, bolo by ich toľko, že by sa na Zem nezmestili... Vesna sa akiste nad ničím takým nezamýšľala – akoby aj mohla – bola plne zaneprázdnená tancovaním s lesnými vílami po grúňoch. Nuž, Morena sa rozhodla jedného dňa, že keď ju nikto nemá rád, azda jej práca je zbytočná. A tak sa zobrala so svojimi plášťami a kosákom a odišla ďaleko na sever, aby ju nikto nenašiel.

Výsledok si môžete domyslieť... Keď bolo stále iba leto, ľudia neumierali, rastliny rástli a zvieratá rodili mláďatá. Prvý rok to tak hrozné nebolo – všetci sa tešili, že Morena odišla. Ani druhý to nebolo zlé – akurát im už začínalo byť trochu teplo a tesno. Tretí rok sa už krajina pomaly začala meniť na púšť – rastliny vyschýnali, vody bolo menej, na oblohe ani jediného mráčika, ani jedinej búrky. A že by niekde padol sneh a zem ochladil? Tak to ani náhodou. No ľudia sa stále priveľmi báli Moreny, nuž čušali. A Vesna? Tá videla, čo sa deje, no chcela ľudom ulahodiť. Nuž nič iné mimo svojej zvyčajnej roboty neurobila. A čo sa stalo ďalší rok? Pochody, revolúcie, horiace fakle! Nie na Morenu... Na Vesnu!

Vystrašená Vesna nevedela, čo sa deje. Vybehla von a bežala a bežala. Keď konečne mohla polapiť dych a nik nebol okolo, posadila sa na najbližší kameň a začala premýšľať. Morenu ľudia nenávideli celé tisícročia. Prečo teraz nenávidia aj ju? A vtom si to uvedomila! Takto sa Morena cítila celé tisícročia? Veď to je hrozné. Vesna prepukla v plač. Vstala a pustila sa na sever. Kde inde by Morena mohla byť ako tam, kde neostali žiadni ľudia? Plakala celú cestu, div si oči nevyplakala. Až po dlhých dňoch chôdze zbadala malú, skromnú chatrčku, ktorá ako jediná na celom okolí mala namrznutú strechu. „Tam to bude!“ skríkla, nadšene k nej dobehla a bez váhania otvorila dvere.

„Aspoň zaklopať si mohla!“ ozvalo sa vyčítavo. Vtom sa pred ňou zjavila Morena. Ale ako vyzerala! Veľké tmavé kruhy pod očami, vychudnutá a slabá, vlasy rozčuchané, čierne plášte dotrhane, kosák zahrdzavený. „Ľudia ma nenávidia. Krajina sa zmenila na púšť, keď tam nie si, aby si ju ochladila zimným snehom a búrkami. Ľudí i zvierat je priveľa. Nik neumiera. Prosím, vráť sa so mnou!“

Morena sa slabo usmiala. „Čakala som síce, že sa zbadáš skôr, ale i takto je to lepšie ako vôbec... Teraz už vidíš, že život nie je iba radosť a tanec a večná roztopaš. No ak sa vrátim, ľudia ma budú zase nenávidieť – nevydrží im to dlho – uvidíš.“ Vesne sa v očiach zaligotali slzy a zrazu sa hodila Morene okolo krku: „Ak ti bude stačiť, že ťa ja budem mať rada...“ Morena by sa za iných okolností z objatia určite vyvliekla a pokúsila by sa Vesnu chytiť alebo možno aj poslať na druhý svet. Ale vo svojej múdrosti vedela, že teraz ju Vesna nielenže chápe, ale je aj na jej strane. Nuž trochu divne a odťažito, ale predsa položila Vesne ruky okolo pliec. Tá sa rozplakala a od únavy sa zosunula na zem. Morena chvíľu váhala, no o chvíľu vyšla pred chatrč a mávla svojimi plášťami. Na zem začali padat' malé snehové vločky a vzduch sa znateľne ochladil. Stromom sa zvrástili listy a opadli na zem. Zvieratá sa začali schovávať a ľudia tiež. Vytiahli zaprášené čapice, šály a kabanice a zababušili sa do nich. Vesna si konečne mohla oddýchnuť...

Odvtedy sa Vesna s Morenou nenaháňajú ani nevyhýbajú jedna druhej. Vždy na jar a na jeseň sa stretnú, aby si vymenili skúsenosti a aby každá mala svoj čas na odpočinok i svoj čas na prácu. Ľudia síce Morenu stále priveľmi nemajú v láske, no Vesna im vždy pripomenie, čo sa dialo, keď o ňu prišli.